

ger på, at det er kreative mennesker, der som udgangspunkt bruger en hel del af deres liv på at forske og gøre det med den hensigt at nå frem til nogle forskningsmæssige resultater og ikke, som det næsten antydes, med den hensigt at snyde systemet for nogle penge.

Vi synes altså, at man skal gå efter nogle mere overordnede rammer på forskningsområdet, og hvis man fra statens eller anden side ønsker at styrke et nyt område, kan man gøre det ved at udbygge det og ved at lave en rammebevilling inden for det område.

Der er også inden for de senere år sket en forringelse af demokratiet inden for de videregående uddannelser. Nu kan jeg forstå på flere af ordførerne, at man synes, det kunne være godt, hvis de studerende fik større indflydelse på både uddannelsen og kvaliteten. Det kan så undre, at det kommer fra nogle af de samme partier, som har været med til at forringe demokratiet inden for de videregående uddannelser. Man burde i virkeligheden gå langt videre i retning af, at de, der arbejder på stedet – og det er for mig de ansatte og de studerende – har den maksimale indflydelse på, hvad der foregår, og at man bevæger sig hen imod en model, hvor hver person i realiteten har én stemme i forhold til de styrende organer.

Vi er – eller man kan håbe på det – i gang med et opgør med hr. Bertel Haarders regime, men desværre synes jeg, at hverken de meldinger, der kommer fra undervisningsministeren, eller dagsordenen fra SF peger ret meget væk fra hr. Bertel Haarders tidligere undervisningsministerregime, og derfor må man håbe, at der kan komme nogle andre toner.

Nu kan jeg forstå, at der kører en masse forhandlinger ved siden af det, der sker her i Folketinget, og at der derfor ikke er nogen, der kan stemme for den dagsorden, som de alle sammen støtter; det er da meget interessant.

Vi mener sådan set heller ikke, at der er nogen særlig grund til at stemme for den. Nu kan jeg forstå på hr. Kjeld Rahbæk Møller, at den bliver taget tilbage lige om lidt, og så er der jo sådan set ingen grund til at bruge meget tid på den. Men i øvrigt mener jeg, der er nogle punkter i den, som er lidt tynde, og at den ikke siger meget, som undervisningsministeren ikke allerede sagde i sin indledende tale.

Samlet synes vi nok, at hele det område, der hedder undervisning og forskning på de videregående uddannelser, kunne trænge til en klar forbedring – demokratisering – på mange

punkter. Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt det er det, der lægges op til med de ordførertaler, der har været indtil nu.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Undervisningsministeren – hr. Peter Duetoft, undskyld. Det ville være dejligt, hvis ordførerne meldte sig og kom.

Peter Duetoft (CD):

Ja, ja, vi er her da endnu, og det har vi også tænkt os at blive ved med.

Jeg vil indlede med at sige tak til SF, fordi man har rejst denne forespørgsel. Det er jo et vigtigt spørgsmål, for efter vores opfattelse er uddannelses- og forskningspolitikken i virkeligheden en diskussion om det danske velfærdssystemets fremtid. Kan vi ikke have en ordentlig forskningspolitik, kan vi ikke have en ordentlig uddannelsespolitik, har vi ikke råd til det sociale niveau, det velfærdssamfund, vi kender; så i virkeligheden er det synd, hvis det ikke bliver set i en sammenhæng. Jeg synes faktisk, at forskningspolitikken er et stedbarn i den forstand, at man ikke bruger kræfter nok offentligt på at koncentrere sig om det – jeg ser ned på forskningsministeren, fordi jeg tror, vi har et fælles ønske om, at den debat kommer til at køre. Og den kommer jo til at køre, i det øjeblik man opfatter, at der er den sammenhæng, at hvis vi ikke forsker godt nok og kvaliteten ikke er høj nok dér, har vi ikke råd til at klare de ting, som vi alle sammen så gerne vil klare.

Derfor synes jeg, det er rigtigt og godt, at den debat kommer op her – også, fordi nogle af de meldinger, som vi har hørt rundt omkring, er lidt betænkelige, nemlig at de studerende ikke kan studere, eller at kandidatniveauet falder på universiteterne. Og det bliver der jo sagt. Det kan så være fair eller ikke fair, men med de advarselslamper, der dermed lyser, er det nødvendigt at kigge systemet igennem.

Jeg føler mig en gang imellem lidt som Cato, der bliver ved at sige: »I øvrigt mener jeg, . . .«, og det vil jeg også gøre her igen ved at nævne, at forholdene på universiteterne og forholdene for forskningen jo altså hænger sammen med forholdene længere nede i uddannelsessystemet ikke bare i folkeskolen, men bestemt også i gymnasiet.

»I øvrigt mener jeg«-bemærkningen kommer ind på den måde, at Tingets medlemmer heller ikke i dag skal slippe for at høre, at man bør lave gymnasiet om til et 4-årigt gymnasium, hvor de